

deres ubetryggede Fremtid, siden Faderen nu virkelig havde gjort Alvor af sin Trusel og frataget ham al Støtte.

Endelig foruroligedes han af Hansines vedvarende Tavshed. Han forstod den ikke. Nu var der forløbet saa lang Tid, og endnu havde han kun faaet et Par hastige Ord fra hende med den Besked, at hun havde modtaget hans Brev og snart skulde skrive nærmere. Han kunde kun forklare sig hendes Tavshed derved, at Moderen havde faaet et Tilbagefald, saa hun ikke havde faaet Stunder til at skrive. Men nu kunde han ikke længer beherske sin Utaalmodighed. Trods det Løfte, han i sin Tid havde maattet give hende, havde han nu besluttet at bryde op herfra snarest muligt med Børnene og tage over til hende, selv om han ikke fik Brev. Hun vilde sikkert tilgive ham dette Brud paa Tro og Love, naar hun kom til at forstaa, at han trængte til hendes Hjælp . . . at nu var Tiden kommen, da de Haand i Haand maatte stride den sidste, afgørende Kamp for deres Fri-gørelse.

Han vilde end ikke oppebie Mødet paa Højskolen, saaledes som han oprindeligt havde haft i Sinde. Hvor underfuldt Forsynet end i den sidste Tid havde vist ham sin Naade, — han kunde dog